

1. KAPITOLA

CASSIE

Život mě naučil mnohému. Snít a následně na svých snech *makat*.

Přestože by se někomu mohlo zdát, že jsem všechno dostala na zlatém podnosu, nekonečně by se mýlil. Nikdy jsem nevyužívala konexe vlastní rodiny a neoháněla se svým známým jménem. Vždy jsem byla cílevědomá a tvrdě jsem bojovala za své úspěchy.

A dnes jsem měla jeden významný důvod slavit.

~

Bea přišla ve velkém stylu. S Levim visela přes střešní okno bílé limuzíny se sklenkou sektu v ruce a úsměvem od ucha k uchu. „Astonová, jsme tady!“ křičela na mě z plného hrdla a bylo jí jedno, že po ulici procházelo mnoho vyčerpaných spoluobčanů. Zatímco jejich den končil, náš teprve začínal. Bylo mi jasné, že dříve než po svítání se domů nedostanu. „Co se couráš, buchtu!“ zahučel Levi, na což jsem mu ukázala perfektně vytrénovaný prostředníček.

Já mu dám buchtu!

Řidič v naškrobené uniformě mi otevřel dveře, abych vklouzla do nemalého prostoru, ve kterém by člověk dokázal bydlet. Nějaká limuzína mě však z míry nevyvedla. Luxus mi nebyl cizí, ačkoli jsem nechtěla budit dojem snoba.

Vrhla jsem se na Leviho spodní část těla a strhla ho dolů. Dala jsem mu facku, dva údery do vysportovaného ramene a už jsme se tloukli hlava nehlava.

„Nebudeš mi říkat buchtu, ty primadono!“

„Primadona je tvůj bratranec!“

„Přestaňte, vy trubky,“ smála se Bea a pokoušela se nás od sebe oddělit. Zas tak moc se však nesnažila.

Limuzína se pohnula a s Levim jsme se ocitli na luxusní podlaze. Leželi jsme na zádech vedle sebe a od smíchu jsme nemohli popadnout dech.

„Couro!“ zavrčel mi láskyplně do ucha.

„Ty nevěrný bastarde.“

Bea si nad námi vzdychla a napila se přímo z láhve.

Párty mohla začít!

~

„Cassie, miluji tě!“ Moje nejlepší kámoška se na mě všela uprostřed tanečního parketu. Hudba hučela obrovskou přeplněnou halou a rezonovala mi v celém těle. Stroboskopy blikaly v rytmu hudby a osvětcovaly tančící lidi barvami duhy.

Levi se motal u nás, ale většinou slídl po kořisti. K jeho smůle byl ve špatném revíru, kde se mu těžko rozeznávalo své lidi.

Vždy, když se jeho modré oči zastavily na někom, kdo by stál za hřích, téměř okamžitě se dotyčný projevil jako heterák.

Chudák Levi. Dnes půjde domů zřejmě sám.

„Už jsem ti říkala, že mám z tebe skutečně radost? No, budeš mi chybět, ty mrcho.“ Beatrice měla oči lesklé od alkoholu, ale upřímné.

Pousmála jsem se na ni. „Ano. Asi dvacetkrát.“

Pohodila dlouhými blond vlasy a mě do nosu udeřil její podmanivý parfém značky Chanel. „Ty to zvládneš. Rozmetáš celé trapné nakladatelství. U-vi-díš!“ Šermovala mi prstem před nosem.

Beina gorila postávala poblíž nás a přes tmavé brýle sledovala každý pohyb, který jsme udělaly. Naše *dámské* jízdy už nebývaly jako kdysi. Dnes byla Bea známá a žádaná.

Tři roky dozadu vyhrála druhé místo ve známé pěvecké soutěži a dnes se jí pracovní nabídky přímo hrnuly. Za týden letí do Los Angeles, kde natáčí druhé pokračování hudebního filmu *La Cappella*, ve kterém hraje jednu z hlavních rolí. Byla jsem na svoji nejlepší kamarádku velmi hrdá, protože to všechno dokázala sama, díky svému talentu a vášni k umění, jenže zároveň jsem žárlila, protože teď jsem se o ni musela dělit s celým světem.

Gorila Quentin zpacifikoval nejméně tři vtíravce, když jsem se objímala se svou krásnou a až příliš opilou hollywoodskou hvězdou.

„Ty mě umíš podpořit, bloncko.“ Zasmála jsem se a vedla ji k našemu soukromému boxu. „Myslím, že máš pro dnešek dost.“

„Zato ty jsi střízlivá, nelíbí se mi to,“ natahovala slova a ukazovala palec dolů.

„Zlato, nejsi na facebooku a dobře víš, že piju s mírou.“

„Pošli tu míru někam a bav se.“

„Vždyť se bavím. Tebou. To nestačí? Díky kamarádce míře mi zítra nebude tak na hovno jako tobě.“ Šklebila jsem se od ucha k uchu, když jsem ji konečně usadila do koženého křesla.

Quentin se k nám nenápadně přesunul s vražedným výrazem a postojem nabušeného džina, který právě vyletěl z kouzelné lampy. Odrazoval každého potenciálního zoufalce, který by se nás, nedejbože, pokoušel obtěžovat.

„Víš, jak povzbudit,“ vzdychla si a natáhla se po sklenici s ginem. Okamžitě jsem jí sklenici vytrhla z ruky a místo ginu nabízela minerálku.

Nepřátelsky se na mě podívala. „Dej mi to!“

„Nedám!“

„U všech svatých, dej mi tu sklenici, do prdele!“

„Vždyť vidíš svaté, nic ti nedám!“

Dohadovaly jsme se, když jsem najednou zamrzla s pohledem upřeným na parquet. Souboj o gin jsem prohrála.

„Proboha,“ vypadlo ze mě. Sliboval mi, že to přede mnou nebude dělat. Hajzl prolhaný!

„Co je?“ zeptala se Bea tázavě, když slavnostně vypila gin z našeho souboje.

„Levi.“ Zaostrila jsem zrak na parquet, kde se bez studu vášnivě líbal s tmavovlasým klukem přibližně v našem věku. Rukama si testovali pozadí a každému, kdo je viděl, bylo jasné, kam povedou jejich doteky. Buď skončí na záchodech, nebo to vydrží až k Levimu domů, odkud ho následně můj milovaný ex vykopne.

„A kur...“ nedokončila nadávku Bea. Navalilo se jí, popadla první věc, co jí přišla pod ruku, a s hrozivým zvukovým doprovodem zvracela do své značkové kabelky.

Něco vedle nás zablikalo. Quentin se pohotově postavil před Beu a kryl ji vlastním tělem.

Rychle jsem vytáhla prázdnou láhev šampaňského z nerezového kbelíku na led a podávala jí ho, protože kabelka neměla hluboké dno, a s nechutí jsem své padlé hvězdě držela vlasy.

Navalovalo se mi a musela jsem se dívat jinam.

Jakmile zvuky ustaly, Bea se nahlas rozvzlykala. „Můj iPhone! Ach, do prdele! Měla jsi mi zakázat pít,“ mrčela, a když jsem na ni chtěla vyštěknout, ruku *ponořila* do kabelky myslíc si, že její telefon nečeká stejný osud jako Titanic.

Rychle jsem se natáhla pro kbelík a začala ho plnit vlastním koktejlem.

~

„Zabijte mě.“ Bea ležela vedle mě na mé královské posteli s baldachýnem.

Lord, schoulený u mého boku, tiše předl. Škrábala jsem ho mezi zrzavými oušky a hleděla na bílý strop. Už jsme tu skučely příliš dlouho, až jsem začala lézt na nervy sama sobě.

„Jaké to je pro tebe, líbat se před veřejností s Ericem?“ zeptala jsem se své polomrtvé kamarádky, která se rozhodla strávit celou neděli v mých čistých peřinách.

Bea a Eric měli vztah čistě marketingového charakteru. Její *jakože* přítel patřil do chlapecké skupiny, která dobývala přední příčky hitparád. Byl mladý, hezký... A gay v utajení.

Ve světě showbyznysu to jednoduše chodilo tak, že manažeři hvězd se dohodli a uzavřeli oboustranně výhodný pakt. Eric nemohl svou orientaci prozradit pro dobro kapely, kterou dostaly na výsluní hlavně nadržené třináctky, a Beatrice vyhovoval *status quo*, díky kterému si mohla dělat, co jen chtěla.

Pokrčila nosem a chvíli přemýšlela. „Když si představím, kolik jich měl v puse... zvedá se mi kufr,“ přiznala upřímně, na což jsme vybuchly smíchem.

„Umím si představit.“ Nakonec jsem zvažněla a přiložila si na tvář polštář. Nezakrýval mě však dlouho, protože mi ho téměř okamžitě strhla z hlavy.

„Trápí tě, co jsi včera viděla?“

Zamrkala jsem. „Já nevím. Tedy, netrápí, jen celá ta scéna mi přišla divná. Slíbil mi, že se bude přede mnou v jistých záležitostech krotit.“

Zatímco Bea si vybrala pseudovztah dobrovolně, já jsem se o tom, co bylo všem dávno jasné, dozvěděla jako poslední, i když jsem si s Levim byla velmi blízká.

Snažila jsem se mu odpustit, že mě držel v neupřímném vztahu skoro rok, ale nezapomínala jsem na to, co ve mně probudil po rozchodu.

„Víš, že to dělá, mluví o tom, ale když vidíš jeho akci živě, tak zvracíš do kbelíku?“ Nadzvedla obočí.

„T-to kvůli tobě jsem... Ach, nechme to tak.“ Nálada mi vibrovala na velmi nízkých frekvencích.

„Měli jste dětský vztah bez sexu, jen polibky a ručičky. Myslím, že bys mu mohla dopřát trochu divočiny. A taky si myslím, že bys mohla dopřát trochu divočiny sobě. Od chvíle, kdy víš, na co máš ten orgán dole, tak jsi buď zadaná, nebo zraněná a svobodná.“

Někdy jsem ji za její pichlavé a přesně mířené řeči, i přes odvěkou lásku, nesnášela.

Jenže měla pravdu.

Je mi třiadvacet let a mám za sebou dva vážné vztahy s nepříliš příjemným koncem. Levi za svou orientaci nemohl, ač mě vodil za nos poměrně dlouho, a Marcus, ten byl kapitolou sám o sobě.

Chodili jsme spolu tři roky se vším, co k takovému chození patřilo, a myslela jsem, že jsme byli šťastní. Jenže chodí šťastní muži za jinými ženami? Ne. Opět jsem se popálila a opět se ve mně probudilo něco, z čeho jsem měla největší strach ze všeho.

Znovu jsem byla tak mimo, že jsem dovolila...

Rychle jsem zahrnala temné myšlenky do pozadí.

„To mám za to, že jsem naivní blbka a věřím mužům. Neboj, v posledních měsících jsem si to konečně uklidila v hlavě. Momentálně se soustředím na nabídku nakladatelství a na školu. Nic jiného mě nezajímá.“

„Jak nic? Chceš, nedejbože, složit řeholní slib a dát se na celibát? Proč si nenajdeš někoho čistě na sex? V takovém případě nemusíš řešit vztahové komplikace a můžeš se soustředit, na co potřebuješ.“

„Přesně takového jednoho mám,“ řekla jsem nadšeně a Beina tvář se rozzářila jako slunce v pravé poledne.

„Vážně? Jak to, že o něm nevím?“ povstalecky si mnula ruce.

„Ale víš,“ říkala jsem a držela ji ve vteřinovém napětí. „Jdou do něj dvě baterky a dostala jsem ho od tebe na narozeniny.“

Chvíli trvalo, než pochopila. „Proč mě, sakra, napínáš, ty huso?!“ Hodila po mně polštář, za kterým ihned letěly další. Lord hlasitě zamňoukal, když ho jeden zasáhl, a nespokojeně seskočil z postele.

„A jak mu říkáš? Dělník? Bobík? Nebo Drtič? Krull? Hitman? Rocky?“ Smála se a chytala se za břicho.

„Ne a ne! Jmenuje se pan Včelka!“ Kousala jsem se do spodního rtu, ale při jejím výrazu jsem se znovu musela smát nahlas.

„Kriste! A to jako proč?“

„Protože je zlatý, usilovný a bzučí!“ Okej. Mé argumenty ji pořádně odrovnaly. Smály jsme se jako dvě pološílené puberťáčky.

Naši zábavu přerušila znělka zvonku, která se rozléhala prostorným bytem. S Beou jsme se na sebe podívaly s nechápavými výrazy.

„Určitě si jde zase stěžovat sousedka,“ obrátila jsem oči v sloup a vstala z postele, ve které jako by vybuchla bomba.

Oblékla jsem si župan a odešla z ložnice přes obývací pokoj propojený s kuchyní až na úzkou chodbu. Podívala jsem se přes průzor ve dveřích a spatřila Leviho se třemi krabicemi pizzy.

„Já vím, že jsi tam,“ ozval se, když jsem si povzdechla.

Nakonec jsem mu otevřela. „Čauky,“ pozdravila jsem.

Automaticky se ke mně naklonil a políbil mě na tvář. „Čau, lásko. Donesl jsem vám snídani a mám nějaké pikantnosti.“

„Pokud chceš mluvit o svém včerejším sex-maratonu, můžeš si odpustit podrobnosti, prosím?“ odsekla jsem, když jsme šli do obýváku.

Levi položil pizzu na stůl vedle šedého gauče a za-

myšleně mě zkoumal. „Ne, to jsem ti tedy na nos všet nechtěl.“ Prudce se otočil k pootevřené ložnici. „Drahá, vstávej! Dnes je z tebe větší celebrita než včera! Víš, jak tě nazvali v novinách? Zvratková fontána!“

„Cože?“ ozvalo se z pokoje. Nejprve z něj vyběhl rozmrzelý Lord, kterému jsme rušili polední siestu, a následně za ním střapatá Bea v mém tričku a kalhotkách.

„Tady máš! Je toho plný internet.“ Podával jí noviny s tváří hodnou partičky pokeru, nenuceně si sedl na zem a začal se krmit přímo z krabice.

„Jsem v prdeli. Ali mě zabije,“ zařňukala při pohledu na své fotky ze včerejší noci. Chytala se za hlavu.

„To je *celé-v-řiti*, život celebrity.“ Pokrčila jsem ramenem a přisedla si k Levimu.

„Cassie, půjč mi telefon.“

„Je na botníku.“ Kývla jsem hlavou a pustila se do své oblíbené havajské pizzy, kterou kromě mě nikdo jiný neměl rád. Jejich smůla!

Ananas na pizzu rozhodně patří!

„Mám tě rád, víš to, že?“ ozval se Levi. Okamžitě jsem k němu vzhledla. Z modrých očí jsem vyčetla němou omluvu za včerejšek a v tom momentě jsem si připadala jako nejhorší osoba na světě. Pořád za mě cítil zodpovědnost, i když jsme už spolu nechodili.

„I já tebe, ty primadono.“ Strčila jsem ho do ramene. Přitáhnul si mě do objetí a konečně jsem se u něj uvolnila. Políbil mě na čelo a znovu přede mnou upřednostnil jídlo. Krize byla zažehnaná.

Po pár minutách se k nám připojila zamračená Bea, sedla si ke stolu z druhé strany a beze slova si vzala trojúhelník své vegetariánské pizzy.

„Pokud máš v plánu spáchat sebevraždu, chci tvou sbírku desek Elvise Presleyho a procentuální podíl z tvé tvorby,“ konstatovala jsem při pohledu na kamarádku. Udělala na mě grimasu a vyplázla jazyk.

„Zahrneš do testamentu i mě? Líbí se mi tvůj byt v L. A.“

„Jdi do prdele, Levi,“ obořila se na něj, ale špatná nálada ji opouštěla. Nikdy se pro nic dlouho netrápila.

„To má být pozvánka?“ S obočím začal dělat mexické vlny a vtom jsme se všichni tři rozesmáli. Ponurá atmosféra odletěla do teplých krajin.

„Kdy máš setkání v nakladatelství?“ vyzvídala moje kamarádka.

„Zítřka v jednu,“ odvětila jsem nervózně. Už jen při představě zítřejšího dne se mi stahovaly vnitřnosti oba vami smíchanými s nadšením.

„To znamená, že tě musíme přichystat. Šaty, boty, líčení, parfém a, samozřejmě, konverzace. Zanecháš ten nejlepší dojem, to ti přísahám.“

Hleděla jsem na její rozžhavenou tvář a nakonec jsem souhlasila. Zítřka bude den D a všechno musí být tip t'op.

2. KAPITOLA

CASSIE

Prsty jsem si uhladila dokonale vyžehlené vlasy a zvedla bradu, abych budila sebevědomý dojem, i když jsem byla právě vystresovaná.

Nakladatelství *L&L publishing* se nacházelo v samotném srdci města blízko univerzity, na které jsem si letos dodělávala poslední ročník.

Nebylo to dávno, co jsem během přestávek mezi semináři sedávala v univerzitní kavárně a zírala na nakladatelství s touhou vkročit do něj jako autorka. Snažila jsem se připomínat si vyznačené citáty z motivačních knih a pracovat na zhmotňování svých snů.

Vesmír mi to byl, sakra, dlužný!

Ladným krokem jsem vstoupila do historické budovy a zanechávala za sebou aroma své oblíbené vůně s příznačným názvem *Euphoria*. Měla jsem v sobě tolik očekávání, až se mi z toho točila hlava.

Chvíli jsem se zastavila ve foyer a udiveně si prohlížela síň slávy, jíž se nakladatelství pyšnilo. Přiznám se, že z autorů, které jsem viděla na fotografiích vedle jejich nejlépe prodávaných knih, jsem obdivovala hlavně jednoho. Lindu Reedovou.

Její knihy *Hořkosladké esence* a *Placebo* měly speciální místo v mé neskromné knihovně.

S nadějí jsem se vydala do prvního patra, kde jsem měla odstartovat slibnou spisovatelskou kariéru.

„Dobrý den, jsem Cassandra Astonová. Přišla jsem na dohodnuté setkání s panem Lintonem ohledně soutěžního rukopisu,“ oznámila jsem nepřehlédnutelnému recepčnímu s precizně zastřiženým strništěm a ještě precizněji vybraným oblečením. Už od prvního pohledu jsem ho zařadila do Levi-revíru.

Mile se na mě usmál, pozdravil a podíval se do počítače. „Moment, prosím.“

Přikývla jsem, a zatímco on vyřizoval telefonát, rozhlížela jsem se po otevřeném prostoru s pěti stoly, za kterými v tichosti seděli zaměstnanci pracující na svých projektech. Komorní atmosféra mi připomněla univerzitní knihovnu, kde se člověk s prominutím bál i prdnout, jen aby se na něj jako pitbul nezavěsila knihovnice Mansonová se šilným výrazem na strhané tváři.

„Pan Linton ještě nedorazil, ale zatím se vás ujme slečna Lockwoodová. Za chvíli je tady, dáte si něco k pití?“ vyrušil mě z úvah recepční.

„Ne, díky.“

Ze zadních dveří vyšla vysoká, štíhlá žena s krátkými černými vlasy a křiklavou rtěnkou na rtech. Dívala se na mě a ladnou chůzí, jaká by se hodila na přehlídkové molo, kráčela přímo ke mně. Přátelsky se na mě usmála. „Vy musíte být jistě náš nově objevený poklad.“ Zamrkala na mě hustými řasami a podala mi ruku. Potřásla jsem si s ní pravačkou a také se na ni usmála. „Cassandra Astonová, velmi mě těší.“

„Těší mě, Cassandro. Sophie Lockwoodová, stačí jen Sophie.“

„Mně říkejte Cassie,“ opravila jsem ji potěšeně.

„Výborně, zlatíčko, tak pojď se mnou do kanceláře a než přijde můj milovaný bratr, promluvíme si.“

Chytla mě kolem ramen a vedla do soukromí kanceláře.

Usadili jsme se u mahagonového stolu s výhledem na náměstí. Pokud bych se podívala z okna lépe, možná

bych za vysokými jírovci, které se vyjímalý v řadové výsadbě v parku, zahlédla budovu univerzity.

„Jistě víš, proč jsi tady,“ začala. „Literární komunita nedělá podobné soutěže často, a přestože jsme už pár let na výsluní, chceme náš úspěch ve vydavatelské činnosti, ale také v distribuci, rozšířit celoplošně. A to jsem ještě nezmiňovala, že vítězné nakladatelství s autorem získají slušné dotace. Tedy konkrétně první tři umístění, ale nás zajímá první místo, že?“

„Samozřejmě,“ přitakala jsem.

„Oslovili jsme tě proto, že ze zdejších mladých autorů, kteří píší příběhy na platformě Wattpad, jsi nejúspěšnější, nejproduktivnější a máš nejlepší dosah,“ sypala ze sebe superlativy, na což jsem jí chtěla protirečít, protože z našeho regionu jsem rozhodně nebyla nejúspěšnější, ale Sophie pokračovala, „takže z těchto důvodů jsme si vybrali právě tebe. Máš velkou fanouškovskou základnu, příběhy zveřejňuješ pravidelně a musím uznat, že mě tvá díla okouzli.“

„Vidím, že jste si mě proklepli. A děkuji.“

„Nikdy nekupujeme zájce v pytli.“ Mrkla na mě a pak se podívala na hodinky. „Pokud se nemýlím, tak letos dokončuješ poslední ročník na univerzitě. Žurnalistika, je to tak?“

„Ano. V blízké době mě čekají závěrečné zkoušky.“

„Takže budeš mít co dělat. Ale pořád tvrdím, že všechno jde, když se chce.“

„To jistě. Jsem neskutečně vděčná za to, že můžu být součástí něčeho tak velkého, jako je...“ nedopověděla jsem, protože dveře za mnou se rozlétly, až mnou šklublo.

„Jdeš pozdě,“ prohlásila Sophie, stále s úsměvem na rtech, a hleděla za mě.

Pomalu jsem se otočila a oči se mi rozšířily. Vstala jsem a začala si drtit ruce od náhlé nervozity, již ve mně vyvolal muž, který vyrušil naši přátelskou konverzaci.

Byl vysoký, urostlý, oděný v neformálním oblečení skládajícím se z tmavých džínů, bílého trička a kožené bundy.

Nemohla jsem si nevšimnout jeho potetovaných rukou a prstů. Tetování mu také vycházelo zpod bílého trička přes krk a končilo ve stylově ostříhaných tmavých vlasech, jejichž neposlušný pramen mu padal do čela a zvýrazňoval ten nejzajímavější pár smaragdově zelených očí. V nose měl stříbrný kroužek, v uchu se mu zaleskl dvojitý tragus a na vnějším ušním boltci kroužkový helix. V piercincích jsem se vyznala, sama jsem jich kdysi pár měla, ale ponechala jsem si jen jeden v pupíku.

Muž, který byl jistě pan Linton, upřel pohled ze své sestry na mě. „Nech nás o samotě,“ téměř zavrčel a mně při tónu jeho hlasu ztuhla krev v žilách.

„Buď slušný, Harry,“ varovala ho Sophie, a když vycházela z místnosti, věnovala mi povzbuzující pohled. Zavřela za sebou dveře a atmosféra rázem zhoustla.

Nevěděla jsem proč, ale roztrásla se mi kolena. Snažila jsem se vzpomenout si na všechno, co jsem si včera nacvičovala s přáteli, ale v hlavě jsem měla prázdno.

„Jsem Cassie,“ pípla jsem nesměle a podávala mu ruku. Stál sotva dva metry ode mě a skenoval mě zkoumavým pohledem, kterým mi viděl snad i pod šaty. Do hlavy mi stoupalo neúnosné vedro.

„Vím,“ odvětil. „Sedněte si!“ Nepodal mi ruku, tak jsem ji stáhla, i když mě to našťvalo. Tento muž byl naprostým opakem své sestry. Zdálo se, že nejraději by byl někde úplně jinde, jen ne tady. Ne se mnou.

Srdce mi bilo jako splašené, chvěla jsem se kvůli autoritě, která se přede mnou vyjímala, a tak jsem se raději poslušně usadila do koženého křesla.

Konečně ze mě odtrhl znechucený pohled, obešel stůl a sedl si naproti mně. Ze zásuvky vytáhl svazek papírů a hodil ho do středu stolu, až mnou při tom zvuku zno-

vu šklublo. Poznala jsem rukopis, který jsem před týdnem poskytla nakladatelství.

Nasucho jsem polkla

„My dva máme přesně rok na to, abychom z této sračky udělali něco čitelného,“ oznámil mi hrubě.

Naklonila jsem se blíž ke stolu. „Jak prosím?“

Pan Linton, *pche*, že pan, může mít o pár let víc než já, se nadechl, zavřel oči a prsty si stiskl kořen nosu. Možná si myslel, že mám o kolečko méně.

„Zopakuj to ještě jednou a naposledy. Pokud chcete, můžete si to také nahrát.“ Znovu otevřel zelené oči. „Máme rok na to, abychom tuto nečitelnou, přehnaně sentimentální a nereálnou sračku předělali na něco, s čím budeme mít šanci dostat se alespoň do prašivé top padesátky ze sta. Už rozumíte jazyku, ve kterém si s vámi povídám?“ Jeho hlas se do mě zavrtal jako nůž, bodal do mě a bodal. Moje ego, které ještě před několika minutami díky Sophiině chvále tancovalo salsu, právě s vřiskotem utíkalo od nevrlého muže s barbarskou povahou a nejpronikavějším pohledem.

„Sračku?“ zeptala jsem se nevěřičně.

„Přesně tak.“ Popadl rukopis a hodil ho do koše. Nevěřila jsem vlastním očím, že to opravdu udělal. Seděl naproti mně jako socha, oči upřené do mých a jediné, co se mu hýbalo, byla hrud'. Opravdu ohromná, pevná hrud', kterou měl také posetou tetováním prosvítajícím i přes bílé tričko.

„Máte se mnou nějaký problém?“ vyhrkla jsem odvažně dřív, než jsem si to předem promyslela.

Pan Harry Theodor *Idiot* Linton naklonil hlavu do strany, přičemž si na rukou popraskal klouby. Jeho gesto by se někomu mohlo zdát hrozivé, ale ne mně! Netušila jsem, co jsem udělala, že od začátku vůči mně zaujal nepřátelský postoj, ale rozhodně si nenechám skákat po hlavě od nějakého hlupáka!

„Nejste tady proto, abyste kladla otázky, slečno Astonová,“ řekl až hrozivě tiše a bez přerušování očního kontaktu něco vytáhl z kapsy kožené bundy.

Vzduch kolem nás byl stále těžší, sotva jsem dokázala dýchat. Trpěla jsem a přemýšlela, jak mu to vytmavím. Jeho arogantní přístup mě rozčiloval.

„Bohužel, nikdo kromě mne vás nemůže vést. Věřte mi, že jsem byl první, kdo se Sophiino rozhodnutí pokoušel změnit, jenže rozmary mé nevlastní sestry jsou nekončné. Takže se dohodneme následovně. Tento pátek mi donesete vypracovaný koncept nového příběhu. Nic z toho, co je v koši, tam vidět nechci. Ke konceptu mi přiložíte rozpis a rozbor postav.“

„Ale...“ chtěla jsem se bránit, chtěla jsem mu oponovat, že za tak krátkou chvíli nevymyslím něco úplně nového. Zvedl prst a okamžitě mě umlčel jedovatým pohledem. Sama jsem byla zmatená z toho, jak to dokázal. Měla jsem nejprořízlejší jazyk v okolí, ale před ním se se mnou děly zapodivné věci.

Oči nakonec sklonil ke kartičce, kterou držel v rukou, něco na ni rychle načmáral a vstal. Automaticky jsem se postavila i já, čekajíc další útok.

Pan Linton obešel stůl a mračil se na mě, jako by to byla nejpřirozenější věc na světě. Atmosféra kolem nás houstla, až brzy nabyla hmatatelných obrysů.

„V pátek vás očekávám v tomto podniku. Bez vizečky by vás nepustili, hm... za mnou.“ Podával mi kousek tmavého papíru, stál však dost daleko ode mě, a tak jsem se k němu natáhla. Celá jsem se třásla, a když jsem si od něj brala vizitku, nechtěně jsem se dotkla jeho ruky. V tom momentě mezi námi zapraskala elektřina, která mi vystřelila do prstů. Zatajili jsme dech a uskočili od sebe. V životě jsem nic podobného nezažila.

Obdařil mě nehlídaným, přímo překvapeným výrazem, pak si znovu nasadil na tvář masku a začal če-

list. S nepatrným záchvěvem nozder se bez pozdravu vydal pryč. Jediné, co zde po něm zbylo, byl silný závan kořenité kolínské a moje maličkost těsně před nervovým zhroucením.

Po snad třech stoletích, která jsem strávila opuštěná v kanceláři, jsem se zmohla na nějaký pohyb. Vizitku jsem si přidržela před očima a zkoumala její jednoduchost.

Na černém papíře se leskl nápis *LocalX* a na zadní straně bylo napsáno zlatým perem slovo, kterému jsem nerozuměla. *Habibi*.

Moje působení v *L&L* nabralo po přečtení vizitky rychlý spád. Z koše jsem protestně vytáhla znehodnocený rukopis, polkla horké slzy, které se mi chtěly vylít z očí, vystrčila jsem bradu a doslova utekla, nedívala jsem se po pracovnících, milých šéfkách či nemilých ničitelích snů.

Doma jsem dala Lordovi oblíbenou konzervu, shodila přebytečné oblečení a vklouzla do atypické čtvercové vany, ve které jsem si dopřála horkou koupel plnou bublinek. Napadaly mě různé protiargumenty, které jsem nebyla schopna říct na *pohovoru*, nebo jak mám vlastně tu tragikomedii nazvat, a třískala jsem si o hlavu nádobkou se šamponem za to, že mi ty slovní protiútoky nepřišly na mysl dříve.

Celou dobu jsem však myslela na jedno – na pár podivných očí, které mě bolestivě propalovaly a ochromovaly moji vždy pohotovou mysl. Nerada jsem si to přiznávala, ale tato nešťastná spolupráce mi naháněla větší hrůzu než závěrečné zkoušky na univerzitě. Pokud zklamou, bude po všem.

Měla jsem chuť plakat, rozkopat vše kolem sebe, zavolat Bei a Levimu, abych si jim postěžovala na svou zoufalou situaci a pozvala je k sobě na drink s příslibem, že dnes bych podstoupila riziko a poslala *míru* do prdele.

Jenže nic z toho jsem neudělala. Nějaký pan *arogantní, pokrytecký, nepříjemný* Linton, který má zřejmě namontovanou lžičku v zadku, mě nedonutí podlehnout sebelístosti a riskovat tím...

Ach, ani na to nechci myslet! Ne! Ten prokletý bastard, kterého nemůžu dostat z hlavy, mě nezlomí!

Vyšla jsem z vany, zabalila se do světle růžového županu s jednorožci a sedla si k pracovnímu stolu.

Na vymyšlení nového příběhu, napsání osnovy a rozboru postav mám neskutečné čtyři dny. *Aleluja!*